

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 579/2024
11.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца CD HIS доо Ниш, чији је пуномоћник Тања Савић, адвокат у ..., против туженог Град Ниш, кога заступа Правобранилац Града Ниша, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4647/23 од 24.01.2024. године, у седници одржаној 11.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4647/23 од 24.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4647/23 од 24.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Нишу П 538/2020 од 18.05.2023. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга по основу изведених радова и испостављених привремених ситуација исплати износ од 1.775.660,12 динара, износ од 2.232.533,63 динара и износ од 1.211.015,94 динара, све са законском затезном каматом од 28.12.2015. године до коначне исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 348.750,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4647/23 од 24.01.2024. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Нишу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, позивом на одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања од општег интереса и новог тумачења права.

Правно питање за које тужилац сматра да је од општег интереса и у вези ког тужилац тражи ново тумачење права јесте питање пасивне легитимације Града Ниша,

као оснивача Фонда за развој и самофинансирање заједничких потреба грађана (Града Ниша), за обавезе Фонда преузете пре престанка рада Фонда услед ликвидације.

Тужилац сматра да је тужени правни следбеник Фонда за развој и самофинансирање заједничких потреба грађана, на кога су по градској одлуци и по сили закона прешле обавезе Фонда, те је обавезан да исплати тужиоцу преостали неисплаћени фактурисани износ по привременим ситуацијама за изведене радове на изградњи мреже фекалне канализације у Нишу. Основ обавезе туженог тужилац види у својству оснивача Фонда, одредбама члана 545. Закона о привредним друштвима, члана 452. став 1. Закона о облигационим односима и одредби члана 2. и 3. Закона о комуналним делатностима јер је на туженог пренета изграђена комунална инфраструктура.

Предмет тужбеног захтева је потраживање тужиоца по основу изведених радова по уговорима о изградњи, чијем закључивању је претходила спроведена процедура за јавне набавке у оквиру које је донета одлука Збора грађана о изградњи мреже фекалне канализације коју ће финансирати сами грађани и изабрани режијски одбори, са којима је тужилац је као извођач радова закључио уговоре. Фонд за развој и самофинансирање заједничких потреба грађана је заступао режијске одборе. Првостепени суд је стао на становиште да постоји одговорност Града као оснивача Фонда на ког је пренет целокупан ликвидациони остатак Фонда, али да је тужилац преклудиран у остварењу својих потраживања јер тужбу није поднео у складу са одредбом члана 535. став 4. Закона о привредним друштвима у року од 15 дана од пријема обавештења о оспоравању потраживања пријављеног у поступку ликвидације Фонда. Другостепени суд прихвата за правилну одлуку првостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева тужиоца за исплату потраживања, али налази да Град Ниш није пасивно легитимисан у овој парници јер је Фонд за развој и самофинансирање заједничких потреба грађана у закључењу уговара са тужиоцем иступао само као заступник режијских одбора, а не као уговорна страна. Статутом туженог је пропсиано да се ради задовољавања потреба и интереса становника са одређеног подручја у селима оснивају месне заједнице, које имају својство правног лица, чији мештани су финансирани изградњу канализационе мреже својим средствима.

Имајући у виду да су нижестепени судови заузели различито правно становиште о постојању пасивне легитимације Града Ниша, ревидент је предложио да Врховни суд размотри предметно правно питање ради новог тумачења права.

Врховни суд налази да у конкретном случају није потребно ново тумачење права о постављеном правном питању. Првостепени суд дели правно становиште ревидента да постоји пасивна легитимација Града Ниша за исплату потраживања тужиоцу, коју темељи на околности да је целокупни ликвидациони остатак Фонда расподељен Граду Нишу, али налази да је тужилац у складу са одредбом члана 535. став 4. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ бр. 36/2011...5/2015) преклудиран у остварењу тог потраживања јер у прописаном року након пријема обавештења о оспоравању предметног потраживања у поступку ликвидације Фонда није покренуо поступак пред надлежним судом, позивом на одредбу члана 535. Закона о привредним друштвима. Другостепени суд разлог за одбијање тужбеног захтева пре свега налази у околности да уговор из кога потиче предметно потраживање није закључио Фонд као уговорна страна, па из тог уговора нису настале обавезе за Фонд, док су месне заједнице чији грађани су закључили уговор финансирани изградњу

канализационе мреже, и у којима задовољавају своје потребе и интересе, правна лица. Дакле, постављено правно питање није од значаја за одлуку у конкретној парници. Евентуално погрешна примена материјалног права у доношењу правноснажне пресуде није довољан разлог за изузетну дозвољеност ревизије.

Следом изложеног Врховни суд налази да нису испуњени услови да се о ревизији тужиоца одлучи као о изузетно дозвољеној.

Из наведених разлога Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиоца, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена у смислу одредбе члана 485. ЗПП.

Наведеном одредбом предвиђено је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 12.12.2018. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 5.219.209,69 динара, односно 44.101,31 евра.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус за одлучивање, следи да је ревизија тужиоца недозвољена.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић